ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΙΕ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΣΤΟ ΒΟΥΡΚΟ

Ἐκτὸς τῶν φίλων του τοὺς ὁποίους φιλοξενοῦσε στὴν ἔπαυλί του, ὁ Μωρεσκὰν καλοῦσε συχνὰ ἐκεῖ καὶ μερικοὺς ἀξιωματικοὺς τῆς ἐν Κομπιέγνῃ φρουρᾶς. Μὲ τοὺς ἀξιωματικοὺς αὐτοὺς τοὺς ὁποίους εἶχε γνωρίσει τὸν τελευταῖο καιρὸ στὸ Παρίσι, ὁ βαρῶνος κυνηγοῦσε μαζύ.

Οἱ προσκεκλημένοι στὴν ἔπαυλι ἀξιωματικοὶ ἦσαν ὅλοι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, ἐκτὸς ἑνός, τοῦ λοχαγοῦ Σαντί. Ὁ λοχαγὸς Σαντὶ ἦταν νέος ἀπὸ καλὸ σπίτι, μὰ κακοαναθρεμμένος, αὐθάδης, ἀκόλαστος καὶ χυδαῖος. Σὰν νὰ μὴν ἔφταναν ὅλα αὐτὰ ἦταν ἐπιπλέον μικρόσωμος, ἄσχημος, ἰσχνός, κιτρινιάρης, μ' ἀραιὰ ξέθωρα μαλλιά, γκρίζα μάτια κ' ἔκφραση σκληρὴ καὶ κυνικῶς σκωπτική... Ἕνα προτέρημα εἶχε μονάχα. Ἦταν ἄφθαστος ἱππεὺς καὶ περίφημος κυνηγός.

Μὲ τὰ προτερήματά του αὐτὰ ὁ Σαντὶ εἶχε γοητεύσει τὸν κ. Μωρεσκάν, ὁ ὁποῖος εἶχε τελευταῖα ξετρελλαθεῖ μὲ τ' ἄλογα καὶ τὸ κυνήγι.

Ἀντιθέτως ἡ Ἰωάννα δὲν συμπαθοῦσε καθόλου τὸν ἄνθρωπο αὐτό. Τὸν εὕρισκε πολὺ χυδαῖο, πολὺ ἀνάγωγο, ὅπως καὶ ἦταν ἄλλωστε. Συχνὰ μιλῶντας γι' αὐτὸν μὲ τὶς φίλες της ἔλεγε μ' ἀηδία :

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί ἔπαθε ὁ ἄνδρας μου κι' εὐχαριστεῖται στὴ συντροφιὰ αὐτοῦ τοῦ χωριάτη ! Μοῦ τὸν φέρνει σπίτι, τὸν κρατάει καὶ τρώει μαζύ μας, τὸν ἀκούει μὲ προσοχή, ἐπὶ ὧρες, ἐνῶ ἐγὼ ὑποφέρω ποὺ τὸν αἰσθάνουμαι ἁπλῶς πλάϊ μου...

Κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι καλεσμένοι τοῦ Μωρεσκὰν δὲν εἶχαν καλύτερη ἰδέα γιὰ τὸν παραλυμένο αὐτὸν νέο.

— Μόνον στὸ στρατὸ βρίσκει κανεὶς τέτοιους τύπους, ἔλεγε κάθε τόσο ὁ ὡραῖος Σαβίλ.

Ὅλα αὐτὰ ὅμως δὲν ἐμπόδιζαν τὸν Μωρεσκὰν νὰ βρίσκη τὸν Σαντὶ εἰδικότατον γιὰ ὡρισμένα πράγματα ποὺ τὸν ἐνδιέφεραν ἐξαιρετικὰ τελευταίως. Ἔφτασε μάλιστα στο σημεῖο, ὁ βαρῶνος, νὰ προσκαλέση τὸν Σαντὶ νὰ μείνη στὴν ἔπαυλι γιὰ τρεῖς βδομάδες. Ἔτσι θὰ κυνηγοῦσαν μαζὺ καὶ θἄχαν ὅλο τὸν καιρὸ νὰ μιλοῦν γι' ἄλογα καὶ ἱπποδρομίας.

Στὴν ἔπαυλι ὑπῆρχε καὶ μιὰ ἀρκετὰ εὐρύχωρη αἴθουσα ξιφασκίας. Στὴν αἴθουσα αὐτὴ ἀνέβαινε κάθε πρωὶ ὁ Μωρεσκὰν καὶ ξιφομαχοῦσε μὲ τοὺς φίλους του, γιὰ νὰ «ξεμουδιάζη», ὅπως ἔλεγε. Στὶς ἀκίνδυνες, τὶς ἀναίμακτες καὶ φιλικὲς αὐτὲς μονομαχίες παρίστατο καὶ ἡ Ἰωάννα. Τῆς ἄρεγε νὰ κάθεται σὲ μιὰν ἄκρη καὶ νὰ παρακολουθῆ τοὺς ξιφομαχοῦντας, μὲ μισόκλειστα τὰ μάτια, μὲ τὸ τσιγάρο στὰ χείλη.

Ξαπλωμένη σὲ μιὰ πολτρόνα, βυθισμένη, ποιὸς ξέρει σὲ τί μακρυνὰ ὄνειρα, κύταζε τὸ σύζυγό της νὰ ξιφομαχῆ κ' ἐθαύμαζε τὴν τέχνη του, τὴν εὐστροφία του, τὴν εὐκαμψία του, τὴ χάρη καὶ τὴν δριμητικότητα μὲ τὴν ὁποία ἐπιτίθετο κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του...

Α ! ἦταν πράγματι δεινὸς ξιφομάχος ὁ βαρῶνος !... Ἀντιλαμβάνετο πειὰ πολὺ καλὰ ἡ Ἰωάννα πῶς μπόρεσε ὁ ἄνδρας της νὰ σκοτώση, μέσα σὲ λίγες στιγμές, τὸν Ἰάκωβο ντὲ Λέρν.

Στὴν ἀνάμνηση τοῦ ἀγαπημένου της ἡ κ. Μωρεσκὰν στέναζε ἐλαφρὰ καὶ παρακολουθοῦσε μὲ μάτια ρεμβώδη τὸν καπνὸ τοῦ τσιγάρου της π' ἀνέβαινε σὰ γαλάζιες κορδέλλες πρὸς τὴν ὀροφή.

Φτωχὲ Ἰάκωβε !...

Ἔχασε τόσο νέος τὴ ζωή του ἐξ αἰτίας της !...

Καὶ λησμονήθηκε τόσο γρήγορα !...

Ἂν ἡ Ἰωάννα τὸν συμπονοῦσε ἀκόμα, δὲν θἄχε τὴ δύναμη νὰ κάθεται νὰ βλέπη τὸν ἄνδρα της μὲ τὸ ξίφος στὸ χέρι, νὰ μονομαχῆ. Μὰ ἡ εἰκὼν αὐτὴ μόλις τῆς ἔφερνε τὴν ἀνάμνησι τοῦ ἀδικοσκοτωμένου. Κι' ἐστέναζε... Αὐτὸ ἦταν ὅλο. Φτωχέ, ἄτυχε Ἰάκωβε !...

Ἕνα πρωὶ κάλεσαν καὶ τὸν Σαντὶ στὴν αἴθουσα τῆς ξιφομαχίας.

— Ἐλᾶτε νὰ ξιφομαχήσουμε λιγάκι, τοῦ εἶπε ὁ βαρῶνος.

— Ἀφοῦ τὸ θέλετε... ἀποκρίθηκε ἀδιάφορα ὁ Σαντί.

— Φοβόσαστε μὴν ἐκτεθῆτε μπρὸς στοὺς ἄλλους ; Κι' ὅμως ἐνόμιζα πῶς εἴσαστε καλὸς ὁπωσδήποτε ξιφομάχος.

— Κάνει κανεὶς ὅ,τι μπορεῖ, ἀπάντησε χαμογελῶντας ὁ Σαντί

Ἀνέβηκαν στὴν αἴθουσα.

Ὅλοι οἱ καλεσμένοι τῶν Μωρεσκὰν ἦσαν συγκεντρωμένοι ἐκεῖ. Ἡ Ἰωάννα καθόταν στὴ συνηθισμένη της θέσι...

— Ἐμπρὸς κ. Σαντί, φώναξε ὁ βαρῶνος, ἂς χτυπηθοῦμε λιγάκι νὰ ξεμουδιάσουμε.

Πῆρε συγχρόνως δυὸ ξίφη ἀπ' τὸν τοῖχο κ' ἔδωσε τὸ ἕνα στὸν νεαρὸ ἀξιωματικό.

Ὁ Μωρεσκὰν ἦταν πλέον ἢ βέβαιος γιὰ τὴν ὑπεροχή του ἀπέναντι τοῦ Σαντί. Τὸ ἴδιο πίστευαν κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι. Περίμεναν λοιπὸν νὰ δοῦν τὸν νεαρὸ ἀξιωματικὸ κατεξευτελιζόμενον ἀπ' τὸν Μωρεσκάν, τὸν δεινό, τὸν ἀνίκητο καὶ ἀκατάβλητο μονομάχο.

Ὅταν ὅμως ἡ μονομαχία ἄρχισε, ἔμειναν ὅλοι κατάπληκτοι καὶ πρῶτος ὁ Μωρεσκάν, ὁ ὁποῖος κατάλαβε πῶς εἶχε ἀπέναντί του τρομερὸ ἀντίπαλο. Ὁ ἰσχνὸς αὐτὸς ἀνθρωπάκος, ὁ ἄσχημος καὶ κακοροίζικος εἶχε ἀτσαλένια νεῦρα. Ἡ εὐκαμψία του ἦταν θαυμαστή. Ξιφομαχοῦσε μὲ ὁρμὴ ἀγριεμμένου θηρίου.

Ὁ Μωρεσκὰν κατάλαβε πειὰ πῶς εἶχε βρεῖ τὸ μάστορή του. Ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ χάση ὅλη τὴ φήμη του ὡς ξιφομάχου, μπρὸς στοὺς φίλους του, μπρὸς στὶς κυρίες. Σταμάτησε λοιπὸν γιὰ μιὰ στιγμὴ κ' ἔπειτα ἑτοιμαζόμενος νὰ ξαναρχίση εἶπε στὸ Σαντὶ χαμογελῶντας :

— Αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ τὴν πάθετε κ. Σαντί.

— Θὰ τὸ δοῦμε, ἀποκρίθηκε ξηρὰ ἐκεῖνος.

— Θὰ σᾶς χτυπήσω κατάστηθα.

— Μὴν τὸ πολυπιστεύετε.

— Ἐμπρὸς λοιπόν...

Ἡ μονομαχία ξανάρχισε μὲ πεῖσμα. Μὰ τοῦ κάκου, ὁ βαρῶνος προσπαθοῦσε νὰ χτυπήση τὸν ἀντίπαλό του. Ὁ Σαντὶ τοῦ ξέφευγε διαρκῶς, τὸν βασάνιζε, τὸν ἐσκύλιαζε...

Ὅλοι γύρω παρακολουθοῦσαν τοὺς δυὸ ἀντιπάλους μ' ἐνδιαφέρον. Ἡ Ἰωάννα εἶχε ἀνασηκωθῆ ἀπ' τὴ θέσι της, ἔδειχνε ἐξαιρετικὴ περιέργεια, τὰ μάτια της ἀστραφταν.

Ὁ Μωρεσκὰν ἦταν πειὰ καταϊδρωμένος, κατάκοπος. Εἶχε χάσει τὸ παιχνίδι κι' ἀναγκάστηκε νὰ σταματήση.

— Ἂς ἀναβάλουμε γι' αὔριο, εἶπε μ' ἕνα βεβιασμένο χαμόγελο στὰ χείλη. Δὲν ἔχω πολὺ ὄρεξη σήμερα. Αὔριο ὅμως κ Σαντί,σᾶς τὸ προλέγω,θὰ τὴν πάθετε...

— Ἴσως ναί, ἴσως καὶ ὄχι, ψιθύρισε ὁ Σαντί.

Κατέβηκαν ὕστερα στὸν κῆπο. Ὁ βαρῶνος εἶχε χάσει τὸ κέφι του. Τὸ πάθημά του τὸν εἶχε ἀνασταπώσει. Νά νικηθῆ αὐτὸς ἀπὸ ἕνα νεαρὸ ἀξιωματικό ! Αὐτὸς ὁ φημισμένος σ' ὅλο τὸ Παρίσι ξιφομάχος !... Ἦταν τρομερό, ἦταν ἀνυπόφορο. Ἔπρεπε τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ νὰ καταβάλη τὸν Σαντί. Διαφορετικὰ θὰ ἐξευτελίζοταν στὰ μάτια ὅλων, στὰ μάτια αὐτῆς τῆς γυναίκας του...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ὅλοι οἱ καλεσμένοι τοῦ βαρώνου, ἔτρεξαν τὴν συνηθισμένη ὥρα, στὴν αἴθουσα τῆς ξιφασκίας. Ἡ Ἰωάννα ἔτρεξεν ἀπ' τοὺς πρώτους. Ὅλοι ἦσαν περίεργοι νὰ δοῦν ποιὸς θἄβγαινε νικητὴς κατὰ τὴν ὁριστικὴ αὐτὴ σύγκρουσι.

Ἔφτασε σὲ λίγο καὶ ὁ βαρῶνος μὲ τὸν Σαντὶ καὶ ἡ μονομαχία ἄρχισε ἀμέσως. Τὸ πεῖσμα τῶν ἀντιπάλων αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν φανερό, ἀσυγκράτητο. Νόμιζε κανεὶς πῶς ἐπρόκειτο γι' ἀληθινὴ μονομαχία, πῶς οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ θὰ ἐσφάζοντο. Ὁ βαρῶνος ὁρμοῦσε μὲ λύσσα κατὰ τοῦ ἀξιωματικοῦ, μὰ ὁ Σαντὶ τὸν ἀπέκρουε μὲ τέχνη, τὸν ἐξηρέθιζε περισσότερο, ἐπωφελεῖτο τῆς ὀργῆς καὶ τῆς ταραχῆς του...

Πέντε ὡς ἓξ φορές, ὁ Σαντὶ χτύπησε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ξίφους του τὸν Μωρεσκὰν στὸ στῆθος. Ἂν δηλαδὴ ἡ μονομαχία ἦταν ἀληθινή, ἂν τὰ ξίφη δὲν ἦσαν ἀκίνδυνα, θὰ τὸν εἶχε ξεκάμει πρὸ πολλοῦ !

Ἀντιθέτως ὁ Μωρεσκὰν δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἀγγίση ὅσο κι' ἂν ἐπάσχιζε,ὅσο κι' ἂν λυσσοῦσε... Στὸ τέλος ἀναγκάστηκε νὰ σταματήση. Ἦταν ἀπηυδησμένος.

— Δὲν ἔχω κέφι σήμερα, εἶπε μὲ θυμό...

(Ἀκολουθεῖ)

Ὅταν τὴν ἔβλεπε νὰ καρφώνη ἀπάνω του τὰ ὡραῖα, φωτεινὰ της μάτια...